

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת תצוה - זכור, תשפ"ו

זמני כניסת השבת

- Baltimore, MD - 5:38
- Brooklyn, NY - 5:26
- Chicago, IL - 5:18
- Houston, Texas - 6:01
- Johannesburg, S. Africa - 6:22
- Lakewood/Deal, NJ - 5:28
- London, UK - 5:22
- Los Angeles, CA - 5:29
- Minneapolis, MN - 5:39
- Miami, FL - 6:03
- Monsey, NY - 5:26
- Montreal, Quebec - 5:20
- Passaic, NJ - 5:27
- Toronto, Ontario - 5:45
- Yerushalayim - 4:59
- Zurich, Switzerland - 5:49

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

שכינה במערב

במשכן ובהמ"ק הקדש קדשים לצד מערב. וע' תוס' ב"ב כ"ה משום שכינה במערב.

וע"ש ב"ב כ"ה ד"א דמה"ט אין עושין בורסקי במערב, מיהו אינו כן להלכה. ונ"מ ג' לענין עשיית צרכיו במקום פתוח ע' מ"ב ג' י' דלא יהא אחריו למערב כי שכינה במערב. וע"ש דה"ה לא למזרח כי קדושתו כי מכוון כנגד מערב, וע"ש סק"ט להחמיר גם לא בכיוון ירושלים).

וטעם שכינה במערב ע' מו"נ ח"ג מ"ה כי עשה כן אברהם נגד אלו שהשתחוו בבוקר לשמש למזרח. (וכע"ז פני מנחם פ' חיי שרה, ולא על שכינה ממש דהרי לית אתר פנוי מיניה. וכע"ז תפא"י שם, וע"ש תפא"י יוצא במקום בין עיר לעיר דלזו שרי לעשות כאן כי הוא למזרחו ולזה אסור, ומה ישיענו דהוי למזרח של עיר זו והרי גם הם יודעים כי זה למערב של עיר אחרת. ולכא' לפי מו"נ א"ש).

וע' ר' בחיי פ' תרומה כי שמש שוקע במערב ומרמז על סוף הימים, (וע"ש אברהם מצניו בו לדרום, ויצחק כעולה לצפון, ויעקב במזרח השמש, אבל דוד במערב שהוא הסוף). ולדבריו נראה שכינה במערב היינו שבסוף הבריאה יתגלה.

וע' תוס' ב"ב כ"ה אמאי יליף הגמ' שכינה במערב דכתיב וצבא השמים לך משתחיים והול"ל כי ק"ק במערב.

ותי' ריצב"א כי בתוך ק"ק הארון במזרח. וע' צל"ח יומא נ"א ע"ב דהיינו דחוי אבל באמת ארון במערב, וכ"כ ברמב"ם פ"ד מכה"ב ה"א אבן היתה בק"ק במערב. ונראה דע"כ פ' מאחר דיליף הגמ' שכינה במערב דכתיב וצבא השמים לך משתחיים ממילא מסתבר דמה"ט באמת ק"ק במערב.

וע' לקח טוב בראשית א' י"ב מה"ט ק"ק במערב.

וע' מעבר יבוק שפתי צדק פל"א על קדושת צד מערב כנגד אנשים פחותים. (ויש לעיין בזה כי לכא' מקרה הוא שאנו יושבים במערב א"י ולכן הפחותים בצד מערב, ולא תמיד בעולם).

והנה כתיב בשה"ש הנה זה עומד אחר כתלנו, ודרשו בשמו"ר ב' על כותל מערבי לא זה שכינה, וק' מנין דוקא כותל מערבי ולא כותל אחר, ולכא' י"ל כנ"ל כי שכינה במערב, ועוד ת' טעמא דקרא כי רק במערב היה ק"ק סמוך לכותל.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון במייל
bishvilehalacha@themir.org

נפלה נא ביד ה' וביד אדם אל אפולה

יצטרכו לעבור ל"מחנה שבויי מלחמה" תחת חסותו של הקונסול השוודי בשנחאי. ההכרעה היא של חיים ומוות. הרוחות געשו, איוז מבין האפשרויות היא הגרועה פחות. רבים נטו לבחור בדרך המצילה מן ה'גטו' מעורר ההלחלה, אך גם ב"מחנה שבויי מלחמה" טמונת סכנות רבות... עיני כל הישיבה נשואות היו למרן המשיח הגאון הרב יחזקאל לוינשטיין וצללה"ה. על פיו יסעו ועל פיו יחנו.

מרן המשיח עלה על הבימה ופסק: "עלינו ללכת לגטו! נפלה נא ביד ה' וביד אדם אל אפולה". עליו לבחור את האפשרות שבה אנו קרובים יותר למצב של ביד ה', ולא תחת חסות בני אדם. בגטו נוכל לחיות כיהודים, להמשיך בדרך חיינו ובלימודנו. כיהודים זוהי הבחינה עבורנו של 'נפלה נא ביד ה'". אך במחנה השבויים, גם אם התנאים יהיו טובים יותר, הרי נהיה 'ביד אדם'".

כל תלמידי הישיבה קבלו ללא עוררין את דבריו. היה זה מחזה מרהיב עין- ישיבה שלמה, על כל גדוליה המפוראים, נשמעת ונכנעת כאיש אחד בלב אחד, לדעת קדשו של מרן המשיח. כאיש אחד הלכה ישיבת מיר לגטו שנחאי.

שנחאי. י"ב באדר א' תש"ג. מאות תלמידי ישיבת מיר, יחד עם כעשרים אלף פליטים יהודיים בשנחאי שביפן חשו בטוחים יחסית מאימת ההשמדה שהתחוללה באירופה. אך בבוקרו של יום י"ב באדר א' לחלה אחותם למראה הכרזת שהפיץ הממשל היפני: "מפני נחיצות צבאית, מקומות מגורים ועסקים של פליטים לאזור המזרח פה ברובע הבינלאומי." מעכשיו לאזור המזרח פה ברובע הבינלאומי. בהמשך מפורטים הרחובות בהם מורשים הפליטים לגור ולעבוד, ולאחר מכן באה האזהרה: "אנשים שלא יקיימו הצהרה זאת או יעכבו את יישומה צפויים לעונש חמור."

אע"פ שלא הוזכרה המילה 'יהודים' ולא המילה 'גטו' המשמעות הייתה ברורה. הגרמנים הצליחו להשפיע על היפנים בני בריתם. ברור היה כי זהו רק השלב הראשון לפני "הפתרון הסופי של הבעיה היהודית".

אפשרות אחת הייתה לכאורה להינצל מן הגזרה. הצו של הממשל היפני התייחס ל"נטולי אזרחות", אך בני הישיבה יכולים להצהיר כי הם אינם מוותרים על אזרחותם הפולנית, וכך יפטרו מהגזרה. אולם אם יצהירו שהם אזרחי פולין

דברי הימים

ונעדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבדי (כט, מב)

בקובץ 'התבונה' שיצא לאור לאחר מלחמת העולם השנייה על ידי תלמידי ישיבת מיר בארה"ב (סיון תש"ז), נכתבה הקדמה נפלאה על ידי תלמיד הישיבה הגאון הרב אריה ליב מאלין זצ"ל. בין דבריו המעוררים הביא את ביאורו של מרן המשיח הגאון הרב ירוחם ליוואויץ וצללה"ה (ע' דעת חכמה ומוסר, ח"א מאמר צ"ז, עמ' שי"ז) מהו ענין יסוד בתי מדרשות בישראל, וכה כתב:

באמת כל הבריאה מצד עצמה הרי היא "בית מדרש גדול", בכל הבריאה כולה היה צריך להיות חיבור ודיבוק בי' ת', אלא הוא בגדר כמו שביאר הספורנו (שמות כה, ט) ענין המשכן, שקודם החטא התקיים היסוד "בכל המקום אשר אשיר את שמי אבוא אליך וברכתך", אבל לאחר החטא שנתקלקלה הבריאה, נהרס "בית המדרש" של הבריאה, והוצרכו כבר למשכן, לקבוע לייסוד פניה אחת ולזככה בתכלית היוזון, וששם יהיה החיבור להקב"ה ככתבילה קודם החטא.

ומשום זה, יסדו ותיקנו בני העליה שבכל דור בתי מדרשות, מקומות קבועים לקדושה, מקום עיון ומחשבה קדושה וטהרה מבלי שום תערובות של מחשבה זרה, מקום שכל עיניים ועסקם בו הוא קדושה, זאת אומרת, חיבור ודיבוק להקב"ה, וכל הנכנס לשם נכנס למקום שכולו טהור וקדוש ומוזכך מכל סיג, ומתחבר יתכן עם הבורא ית', ושם השכינה שרויה. וע"י מהלך זה סוף סוף תתהוו ותחזור הבריאה למה שהיתה.

דברי הבהרה

שהכל ברא לכבודו

לכבוד ולתפארת

"ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת" (שמות כח, ב), וכן להלן (כח, מ) נאמר "ולבני אהרן תעשה כתנת, ועשית להם אבנטים, ומגבעות תעשה לכבוד ולתפארת", ופירש הספרונו: "לכבוד" - לכבוד הא-ל יתברך, בהיותם בגדי קדש לעבודתו", וכן כתב הרמב"ן: "שיעשו בגדי קדש לאהרן לשרת בהם לכבוד השם השוכן בתוכם".

וכתב עוד הרמב"ן: "לכבוד ולתפארת" - שיהיה נכבד ומפואר במלבושים נכבדים ומפוארים, כמו שאמר הכתוב כחתן יכהן פאר (ישעיה סא, י), כי אלה הבגדים לבושי מלכות הן, כדמותן ילבשו המלכים בזמן התורה.

והנה מאידך אמרו בגמ' (מגילה יב, ב): "בהראותו את עושר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו" (אסתר א, ד) - מלמד שלבש בגדי כהונה ונתעטף ועמד, כתיב הכא יקר תפארת גדולתו, וכתיב התם לכבוד ולתפארת.

אחשוורוש הרשע ביזה את כלי הקדש של ביהמ"ק, וחילל את קדושתם וקדושת בגדי כהונה, ולקח לעצמו את הכבוד הזה.

שהכל ברא לכבודו - מלכות היא כבוד

"שהכל ברא לכבודו" - כל הנבראים והבריאה כולה לא נבראו אלא לתכלית אחת והיא לכבוד ה' יתברך, כי הוא ית' מלך מלכי המלכים מלך הכבוד, וכל הנמצאים והנבראים נותנים כבוד למלך.

ובודאי משרתי המלך העוסקים בעבודתו חייבים ללבוש בגדי כבוד לכבודו של מלך מלכי המלכים הקב"ה.

לא כן הרשעים הרוצים ליטול הכבוד לעצמם, וזו כל מלחמתם נגד ה' ונגד משיחו, שאין רוצים בכבוד שמים אלא לעצמם.

וכן המון, כל העולם כורעים ומשתחוים לו מלבד איש יהודי, ואומר וכל זה איננו שוה לי, ופירש רש"י "איני חש לכל הכבוד הזה".

כל הכבוד אינו נחשב בעיניו לכלום כשיש אדם אחד בעולם שאינו מכבדו, חפץ הוא שכל הכבוד יהיה שייך לו, ואם יש יהודי אחד בעולם שמכבד את מלכות שמים, כל זה איננו שווה לו.

אין הכסא שלם עד שימחה שמו עול עמלק

"זכור את אשר עשה לך עמלק" (דברי' כה, יז). זה כל מלחמתו של עמלק במלכות שמים, להוריד את כבוד שמים ולהגביה את כבודו.

"אשר קרך בדרך" - פירש רש"י "לשון קור וחום, צננך והפשיך מרתחתך, שהיו האומות יראים להלחם בכס ובא זה והתחיל והראה מקום לאחרים, משל לאמבטי רותחת שאין כל בריה יכולה לירד בתוכה, בא בן בליעל אחד קפץ וירד לתוכה, אף על פי שנכוה הקרה אותה בפני אחרים".

כלל ישראל לאחר יציאת מצרים וקריעת ים סוף היה נכבד וחשוב מאד על כל העמים שראו כל הנסים שעשה הקב"ה עמהם, והם ממלכת כהנים וגוי קדוש לה' ית', ואלו הארורים, עמלק יש"ו, בא וצינן וזלזל את הרתיחה ואת הפחד ויראת הכבוד ממלכות שמים ומישראל.

בוזה בן בוזה

וזהו שורשו של עמלק - עשו, "ויבו עשו את הבכורה" - ביזה עבודתו של מקום. ומובא בבבלי הטורים שם, (וכן הוא באסתר"ר), כי על עשו נאמר 'ויבו', וכן בהמן

נאמר 'ויבו בעיניו לשלוח יד' - בוזה בן בוזה.

וזה מה שכתוב (שמות יז, טז) "כי יד על כס י-ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור" - נשבע הקב"ה שאין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה שמו של עמלק כולו, וכשימחה שמו יהיה השם שלם והכסא שלם (רש"י). כי הכסא הוא המלכות, וכל זמן שיש זכר לעמלק הדורש כל הכבוד לעצמו ונלחם בשמים, אין הכסא שלם, ורק כשימחה שמו של עמלק כולו, כנגד שרוצה עמלק את הכל, כמ"ש "וכל זה איננו שוה לי" ולא ישאר זכר ממנו תחת השמים, אז תהיה מלכות שמים שלמה.

דברים העומדים ברומו של עולם

וכל אחד צריך למחות את זכר עמלק מקרבו, שכל זלזול ח"ו בתורה ובתפלה או זלזול בחברו הוא זה "זכר עמלק".

והנה על התפלה שהיא במקום עבודה עליה אמרו בגמ' (ברכות ו:): "כרום זולת לבני אדם, אלו דברים שעומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלין בהם".

וכן על התורה הקדושה אמרו (הוריות יג, א): "יקרה היא מפנינים" מכה"ג שנכנס לפני ולפנים, ולמה דרשו כן, כי אין להשוותה לפנינים ממש, לכן אמרו יותר מכהן גדול, כי הכה"ג המקודש באנשים, במקום הקדוש ביותר, ביום הקדוש, ועובד שם את ה', וזה בני אדם מכבדים, והתורה יקרה אף מעבודה כזו.

ושנינו באבות (פ"ג מ"ב) "ר"ח בן תרדיון אומר שנים שיושבים ואין ביניהם ד"ת הרי"ז מושב ליצים, דכתיב ובמושב ליצים לא ישב", ומבאר הרמב"ם (בפירוש המשניות שם) שהראיה היא מסוף הפסוק שנאמר "כי אם בתורת ה' חפצו", הרי כי רק משום כך לא ישב במושב ליצים שהוא המושב אשר אין בו תורת ה'.

וכתב רבינו יונה בשערי תשובה (ג, קעז), בענין ארבע כיתות שאינם מקבלין פני שכניה, ואחת מהן היא כת ליצים, ובה כמה דרגות עיי"ש, והדרגה הרביעית שם היא: "הקובע עצמו לשיחה בטלה ודברים בטלים כדרך יושבי קרנות, וזה מפני שהוא בטל מדברי תורה, כי בזמן זה שקבע עצמו לדברים בטלים, הרי יכל להשיג נעימות נצח ולקנות חיי עולם והוא ממירם בדברים בטלים - אין זה כי אם בוות תורת ה' ושכר העולם הבא".

אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה או תבין יראת ה'

"אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה או תבין יראת ה'" (משלי ב, ד) - כשתעקור מלבך כל זלזול ביראת ה' אז תזכה להבין יראת ה', כי תדע להעריך את יראת ה' אל נכון, ותבין יראת ה' מהי.

ולא תעלה במעלות על מזבחי

והנה נאמר בסוף פרשת יתרו (שמות כ, כג): "ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו", ופירש רש"י: "והרי דברים קל וחומר, ומה אבנים הללו שאין בהם דעת להקפיד על ביוזון, אמרה תורה הואיל ויש בהם צורך לא תנהג בהם מנהג ביוזון, חבירך שהוא בדמות יוצרך, ומקפיד על ביוזון, על אחת כמה וכמה".

והרי האבנים במקום קדוש הן, ומהו הק"ו, אך באמת אין כאן סרך קושיא, כי חברך 'שהוא בדמות יוצרך' קדוש יותר. וא"כ המתנהג בביוזון וזלזול הרי"ז פוגע ח"ו בדמות יוצרו, האין זה זכר עמלק שחייבין למחותו מלב.

כל אלו דברים שאנו עוסקים בהם יום ויום ואין אנו מעריכים אותם כהוגן, ועל כן צריך למחות מתוך תוכנו את זכר עמלק, שלא לזלזל ח"ו בעבודתנו בתורתנו וביראתנו, לדעת כי הם יקרים מכל יקר, ולתת כבוד לתורה לתפלה וליראה, ולחברך שהוא בדמות יוצרך. ובוזה נזכה להבטחת "כי מחה אמחה את זכר עמלק", ויהי כבוד הי לעולם.

Preempting Haman's Shekalim

Harav Hagaon Yosef Elefant Shlita

The Gemara (Megillah 13b) states that Hakadosh Baruch Hu preceded Haman's shekalim with Klal Yisrael's shekalim. Haman wanted to pay money to Achashverosh for Klal Yisrael, so Hakadosh Baruch Hu ensured that Parshas Shekalim would be read before Purim so that our shekalim could preempt the shekalim of Haman.

Yet the money that Haman paid would seem to be a trivial part of the story: He wanted to pay money to convince Achashverosh to allow him to annihilate Klal Yisrael, and Achashverosh didn't want to take the money. What was so significant about Haman's paying money – or wanting to pay money – that required Klal Yisrael to donate their machatzis hashekel first?

A similar, perhaps even stronger question can be asked about the message Mordechai sent to Esther via Hasach, in which he informed her of everything that happened to him – את כל – אשר קרהו – and then about the money that Haman wanted to pay: ואת פרשת הכסף. Didn't "everything that happened" include the detail of the proposed payment, among the other aspects of Haman's plan to annihilate the Yidden? Why is the money described as a separate saga – פרשת הכסף – as if it's not even part of the story? What makes this even more puzzling is that in the end Haman didn't even pay the money. So why was this saga of the money singled out, if it never even came to pass? Clearly, Haman's desire to pay the money was significant enough for Mordechai to notify Esther about it separately, not as part of "everything that happened."

Tosafos (Megillah 16a) raise another interesting point about Haman's offer of money. He wanted to pay עשרת אלפים ככר כסף, which is equivalent to half a shekel for every Yid. (Six hundred thousand half-shekels amount to precisely עשרת אלפים ככר כסף.)

Clearly, then, the money that Haman wanted to pay was not merely a lump sum of shekalim corresponding to the shekalim of Klal Yisrael in general, but rather a precise amount calibrated to the machatzis hashekel for each individual Yid.

Why did Haman want to pay specifically a machatzis hashekel? And why do we pay specifically a machatzis hashekel?

Before we explore that, let us focus on another intriguing aspect of Tosafos's chiddush: The money that Haman wanted to pay Achashverosh was not in order to get Achashverosh to agree to his decree; rather, he was paying Achashverosh for the Yidden – in the language of Tosafos, he was being פודה them from Achashverosh. The purpose of this payment was not to bribe or persuade Achashverosh to sign on the decree; rather, it was a per capita payment.

What was the significance of Haman's "buying" the Yidden from Achashverosh for a machatzis hashekel?

THE UNIQUE STAMP OF A PERSON

The Mishnah states (Sanhedrin 37a):

להגיד גדולתו של הקדוש ברוך הוא, שאדם טובע כמה מטבעות בחותם

אחד - כולן דומין זה לזה, ומלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא טבע כל אדם בחותמו של אדם הראשון ואין אחד מהן דומה לחבירו. לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר: בשבילי נברא העולם.

Chazal are teaching that Hakadosh Baruch Hu's greatness is manifest in His ability to stamp each human being with the same imprint, that of Adam Harishon, and produce individuals who are all unique. In contrast, when a person mints coins using the same mold, they are all identical.

Consequently, the Mishnah continues, a person is obligated to declare: The world was created for my sake! I'm a unique event that never before occurred and will never happen again.

The Mishnah is expressing two distinct ideas here. One is that a human being is compared to a coin. The second is that each person is a unique, one-time event; Hakadosh Baruch Hu creates each of these "coins" as a one-time mint edition.

A coin, the Gemara teaches in Perek Hazahav of Bava Metziah, has two aspects to it: the chomer – the actual material used to produce the coin, and the tzurah – the stamp imprinted on it. The word for coin, matbei'a, originates from the word for "stamp," which reflects the spiritual value of the coin. The chomer (material) and tzurah (stamp) on the coin form one unit, just as a human being – who is compared to a matbei'a – is a single unit of chomer, the body, and tzurah, the neshamah stamped onto it.

Chana declared, in her tefillah, אין צור כאלקינו, which the Gemara expounds to mean, אין צייר כאלקינו – the Eibsheter is the ultimate artist. He gives a tzurah to afar – אדם יסודו מעפר – and that tzurah is the neshamah, which lends purpose to the guf in much the same way a picture of George Washington gives a tzurah to a piece of metal and turns it into a quarter.

As the Gemara teaches, Hakadosh Baruch Hu has a mint, a conveyor belt where the earth passes as He stamps each individual with a unique imprint. Rashi there explains the significance of a person recognizing his own uniqueness: This will motivate him to refrain from sinning, because he will grasp the incredible weight of his actions – his mitzvos, his speech, his thoughts, and, of course, his aveiros.

NOT FOR SALE!

So the uniqueness of a human being is comparable to a coin because it represents a specific combination of guf and neshamah, just as a coin combines chomer and tzurah.

The Maharal (Gur Aryeh, Parshas Terumah) notes that the shekel was equivalent to 20 geirah, so a machatzis hashekel was ten geirah. He sees significance in this based on the Gemara's teaching in Niddah that there are three partners in a person – his father, his mother, and Hakadosh Baruch Hu. The father and mother each give the child five physical parts, while Hakadosh Baruch Hu gives ten parts, including the ruach, as well as the faculties of vision and hearing. The Maharal describes the ten parts that Hakadosh Baruch Hu gives as נפשיים קדושים. These

ten parts correspond to the machatzis hashekel, the shekel being the totality of the person, who is composed of twenty parts.

We know from the Mishnah in Sanhedrin that a human being is compared to a coin. The machatzis hashekel corresponds to the neshamah, encompassing the ten spiritual aspects that Hakadosh Baruch Hu gives. That, says the Maharal, is why the machatzis hashekel was contributed toward the korbanos tzibbur, whose function was לנפשותיכם על נפשתיכם – to atone for the neshamah.

On the words זה יתנו, in Parshas Ki Sisa, Rashi teaches that the machatzis hashekel is a matbei'a shel eish – a fiery coin that Chazal say comes from under the Kisei Hakavod, representing the neshamah of a Yid, the ruchniyus half of his being.

Based on Tosafos's statement that the money Haman wanted to give Achashverosh was not to convince him to agree to kill the Yidden but rather payment of a machatzis hashekel per head for the Yidden themselves, the Shem MiShmuel observes that Achashverosh was actually selling Klal Yisrael.

But how is it possible to sell Klal Yisrael? Achashverosh was able to sell Haman only their guf, not their neshamah. A person's spirit cannot be owned by anyone else. So if Haman was buying the Yidden from Achashverosh, it means Achashverosh was selling their bodies, their chitzoniyus. The Shem MiShmuel explains that this was possible because the Yidden sinned by enjoying Achashverosh's feast – this was the cheat that caused Haman's gezeirah. They became mired in gashmiyus, they sunk into hedonism, and they became megusham, so their guf became dominant. Once that happened, they were for sale, because unlike the neshamah, the guf can fall under the control of an outside party.

We can explain, then, that because the Yidden partook of

Achashverosh's feast and emphasized their own gashmiyus, Haman was able to "buy" their guf with a machatzis hashekel, corresponding to the ten physical parts of a person.

Chazal's statement that Hakadosh Baruch Hu preceded Haman's shekalim with Klal Yisrael's shekalim – הקדים שקליהן לשקליו – can now be understood on a deeper level. We give our shekalim can now be understood on a deeper level. We give our shekalim לכפר על נפשותיכם, giving expression to the matbei'a shel eish, the machatzis hashekel that represents our neshamah, our inner, spiritual core.

The matbei'a shel eish, signifying the ten parts of a person that the Eibishter gives, not only created a counterbalance for the machatzis hashekel that Haman gave, but also was mesakein the very concept that Klal Yisrael could be sold: In reality, we can't be sold for money.

When Mordechai sent his message to Esther, he was conveying that besides אשר קרהו כל, besides everything that happened, an additional degradation of Klal Yisrael had occurred: the פרשת הכסף, the fact that Haman wanted to pay money to "buy" Klal Yisrael, as if they were for sale by the pound, or by the head. With this depiction, Mordechai was expressing to Esther the severity of the gezeirah: not only did all this happen, but beyond that, Klal Yisrael has sunk so low that they could actually be sold for a machatzis hashekel representing the guf.

But that is precisely why Hashem arranged for our shekalim to precede those of Haman. The tikkun for his would-be purchase was for us to find in ourselves the spiritual core, the pnimiyus, the matbei'a shel eish, the chelek Eloka mimaal. That was the beginning of the rectification for Klal Yisrael's partaking of the seudah of Achashverosh, for it declared that Klal Yisrael is holy, Klal Yisrael is spiritual, Klal Yisrael is connected to the Eibishter.

Gut Shabbos and a freilichen Purim.

Annual Celebration Dinner

ד' ניסן
MARCH
22
2026

BELL WORKS
HOLMDEL NJ

JOURNAL DEADLINE

FRIDAY
MARCH 13

Mr. & Mrs. Nachum Rokeach
GUESTS OF HONOR

MEMORIAL TRIBUTE
נפול המשיגוד ומאן דרב ירוחם לובביץ גנזול
UPON HIS 90TH YAHRZTZEIT
PRESENTED TO
מאן דרב חנון לובביץ שלישי'א ראש ישיבה

Mr. & Mrs. Meshy Bodner
KESSER SHEM TOV AWARD
ליכר נשמת אביו
ר' יצחק בן ר' ברוך באדנער ז"ל

Mr. & Mrs. Yoni Abraham
AMUD HATORAH AWARD

Mr. & Mrs. Avi Rabinovits
YOUNG LEADERSHIP AWARD

SHALOM STEIN
DINNER CHAIRMAN

RALPH HERZKA
SHLOMO YEHUDA RECHNITZ
LEGACY CHAIRMAN

SHAYLA ACKERMAN
CAMPAIGN CHAIRMAN

AZRIEL INZELBUCH | ZEVI KLEIN
ALUMNI CHAIRMAN

DOVID SEITLER
JOURNAL CHAIRMAN

ALBERTO SAFRA
INTERNATIONAL CAMPAIGN CHAIRMAN

ELI BASCH | HILLEL ELBOGEN
YOUNG ALUMNI CHAIRMAN

DINNER SPONSOR
MERIDIAN
CAPITAL GROUP LLC

5227 New Utrecht Avenue Brooklyn, New York 11219 | P: 718.972.0500 F: 718.851.1999 E: dinner@themir.org W: dinner.themir.org